

När Micke mötte Mia

– och Andrew Blake

Genusthriller av Lars Thulin

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Detta är fiktion. Personerna i boken är uppdiktade. Stockholmsmiljöerna är dock så långt möjligt autentiska. Men ön Svanholmen finns inte utanför Stavsån. Fakta om rockmusiken är verkliga. Skildringen av mammans tid på vårdhemmet är dessvärre helt sann. De två nyhetsbyråer som nämns i texten har aldrig funnits och verkliga nyhetsbyråer jobbar inte riktigt som jag beskriver det. Men i denna roman var de tvungna att finnas. Då blev det så.

*

I ett par kapitel i boken nämns musikalbum som betytt mycket för huvudpersonen Mikael. För att göra det lätt för dig som läsare att ta del av den musiken finns albumen presenterade som en Spotify-kod i slutet på kapitlet.

Har du Spotify i din telefon är du bara sekunder från att kunna lyssna på musiken.

Gör så här: Öppna din Spotify-app. I Sök-läget hittar du högst upp en symbol för en kamera. Tryck på den och en sökruta öppnas på telefonens skärm. För denna ruta över Spotify-koden i boken. Då har du på någon sekund albumet klart att spela. Hur enkelt som helst. Lycka till med din lyssning.

1. Vådan av att slarva med adressen

”To be or not to be.” Det var frågan som Hamlet ställde sig. Svaret han gav sig själv förändrade hans liv. För Mikael Ljungberg från Hägersten var frågan i maj 2019: ”02 or not 02”. Det svaret förändrade hans liv.

Viss hjälp under den förändringen fick han också av den internationella porrbranschens mest kände regissör. Fast det visste han inte fredagen den 24:e maj när han slog igen sin laptop efter att ha levererat ytterliga en 30-frågors quiz till en festsugen person. Äntligen var det helg.

Att 45-årige Mikael gjorde detta berodde på att hans yrkeskarriär för två år sedan tagit en ordentlig sväng. Skulle man säga om man var snäll. Rakt ner i källaren hade många andra sagt. I 18 år hade Mikael haft jobbet han älskat varenda dag. Det hade aldrig varit tungt att gå till arbetet. Han hade heller aldrig haft tråkigt på redaktionen.

Mikael hade varit redaktör på Nyhetsbyrån. Hans jobb var att samla in nyheter i dess råa form och sedan skriva om dem, komplettera dem, göra dem mer begripliga och därefter skicka ut artiklarna till byråns många kunder, som var redaktioner runt om i landet. Till sin hjälp hade han en kollega. Till en början var tjänsten bemannad dygnet runt. Sedan i 16 timmar. Sedan i åtta timmar. Och så för två år sedan: i noll timmar.

Byråns styrelse jagade kostnader. De smarta medlemmarna i denna församling konstaterade att alla byråns kunder hade internet. Alltså fick de göra jobbet själva. De var också övertygade om att kunderna skulle fortsätta att betala samma dyra abonnemang för att enbart få pressreleaser, obehandlade texter och bilder från utländska byråer.

När dessa visdomsord nådde redaktionen tvekade inte Mikael och hans kollega Tord. Mikael reste sig från sitt bord och sin skärm, drog på sig jeansjackan, tog tunnelbanan hem till Midsommarkransen, gick in på stamkrogen Tre Vänner på Svandammsvägen och började metodiskt att med hjälp av tjeckisk pilsner suppa skallen av sig. Mikael hade aldrig haft problem med att vara fokuserad och uthållig. Vid stängningen klockan ett den lördagsmorgonen förbarmade sig därför hans gode vän och Tre Vänners krögare Istvan över Mikael och ledde honom hem genom den ljusa juninatten till lägenheten på Vattenledningsvägen. Det var nödvändigt. Mikael hade inte klarat promenaden på egen hand.

Efter sex veckor hörde Nyhetsbyrån av sig och redaktionschefen föreslog Mikael en lunch på en finkrog på Östermalm. Efter att meningslösheter och ett och annat roligt minne avhandlats över förrätt, huvudrätt och en liten dessert kom dagens egentliga fråga upp, just när espresson serverades.

Hmm, många kunder hade hört av sig. Många hade hotat säga upp sina abonnemang. En inte föraktlig samling kunder hade redan gjort det. Hmm, allt verkade bero på att Mikael och hans kollegas artiklar hade försvunnit.

Hmm, ekonomin fortfarande ansträngd. Hmm, kunde Mikael tänka sig att ta upp tjänsten i bantad form. Dock inte på redaktionen, för visst var det väl trevligt att jobba hemifrån? Ingen fast anställning, någon typ av frilansare fick han bli. Det var väl alla snart? Och hmm, budgeten var ansträngd, men Mikael kunde kanske komma med ett rimligt ekonomiskt förslag? Som båda parter skulle tjäna på?

Det går fort att dricka upp en espresso. Så Mikael gjorde det, samt tackade för lunchen och gav sig ut på gatan. Vad trodde dom? Någon stolthet hade han ändå kvar.

Någonstans var han också trött och skrämmd då det gällde hur mediavärlden utvecklades. Nätet hade gjort alla till publicister. Nu gick det att nå samma publik world wide oavsett om man twittrade från en bergstopp i Nepal eller om man fått in en tung debatttext i Washington Post, en artikel som kanske fyra kritiska redaktörer läst med förstoringsglas.

Nätet borde medfört mångfald i nyhetsförmedlingen. I många fall blev det istället enfald. Plötsligt var Mark Zuckerberg, Facebooks grundare, världens största publicist. Fast han duckade helt för den benämningen och det ansvaret. Trots att hans publik uppgick till två miljarder människor. För Facebooks grundare gillade inte nyheter speciellt mycket. Han gillade annonsörer med feta konton. De ville att Zuckerberg skulle leverera. Då gjorde han det. För ingen som loggat in på Facebook var gäst eller medlem. De var alla produkter. Produkter där varje knapptryckning de någonsin gjort på Facebook noggrant analyserades av Mark Zuckerberg, hans team och hans algoritmer. Och all denna information såldes sedan vidare till vem som helst. För att användas hur som helst. Vilket också skedde.

Fast det var inte det stora problemet för gammelmmedia. Istället var det tre andra.

Det första var att allt fler ungdomar valde bort gammelmmedia eftersom det var tråkigt och kostade pengar. Roliga länkar, gulliga kattungar, folk som ramlade och slog sig, upprop och begäran av likes från när och fjärran var mycket roligare. Och gratis.

Det andra var att Facebooks algoritmer prioriterade den typen av material som algoritmer trodde att användaren gillade. Alltså förstärktes befintliga åsikter. Inte oroa med ifrågasättande. För en sådan värld vill inte annonsörer ha. Oroliga människor konsumerar mindre.

Det tredje var att Facebook älskades av annonsörer. För Zuckerberg erbjöd dem kunder som kunde grupperas nästan hur som helst. Följden blev att annonserna i gammelmmedia minskade dramatiskt. Det var de pengarna som betalade den dyra och mödosamma journalistiken som dessa medier trots allt stod för. Följden blev att färre och färre hade kraft och pengar att dra fram de verkliga, ofta obekväma, nyheterna. Däremot var det desto fler som kopierade de få riktiga nyheterna som kom. Utrymmet för tyckande blev helt obegränsat.

Precis det här var anledningen till att styrelsen i Nyhetsbyrån gjort Mikael överflödig. Redaktionerna, alltså abonnenterna, fick mindre pengar. De var i mindre utsträckning beredda att betala för en nyhetsbyrås jobb. Då måste nyhetsbyrån minska sina kostnader för att redaktionerna skulle ha råd att betala. Vilket medförde att

den högt kvalificerade nyhetsjournalisten Mikael Ljungberg valde att supa sin skalle i bitar en lördagsnatt i juni.

Mikael måste fixa ny försörjning. Han synade sina meriter på arbetsmarknaden. De var fyra: förmågan att hitta fakta, skriva begripligt och att skriva snabbt. Plus väldigt stor allmänbildning. Ett hyfsat CV. Problemet var att han inte var ensam om dessa kvaliteter. Utbetalningslistan i Journalistförbundets Arbetslöshetskassa var faktiskt fullproppad av medlemmar med just dessa tillgångar. Många var dessutom under 45 år. Bäst-före-datomet i mediebranschen är i princip kortare än för standardmjölk.

Så när den nyktra vardagen återkom insåg Mikael att traditionell nyhetsjournalistik nog var ett passerat kapitel för honom. Det gällde att plöja helt ny mark

Han gick tillbaka i sin historia. Han hade lyckats bra i gymnasiet, faktiskt väldigt bra. Orsaken var inte att han var så enormt smart. Däremot hade han två egenskaper som lärare och läroplaner älskade på 80-talet: förmåga att snabbt plocka ut det viktiga ur ett sammanhang samt en väl utvecklad förmåga att kvickt lära sig saker utantill.

Ett par år efter gymnasiet, år med ströjobb, militärtjänstgöring samt lite oorganiserat leka-rommen-av sig-liv, blev det dags att ta sig samman och ta ansvar. Det var två karriärer som lockade mer än andra. Gymnasielärare i samhällskunskap och historia eller journalist. Att ta reda på saker och sedan sprida dem till en publik, det var vad han ville göra. Jobben var inte så olika varandra. Men på 90-talet var, åtminstone i Stockholm, journalisterna bättre betalda än lärarna. Det var inte hela orsaken till Mikael's yrkesval. Men det var ingen nackdel i journalistikens vågskål.

De höga siffrorna i hans avgångsbetyg gjorde att Mikael blev antagen på båda utbildningarna. Båda högskolorna låg längs Rålambsvägen på Kungsholmen i Stockholm. Journalistutbildningen hade två fördelar. Den var bara hälften så lång som lärarutbildningen och resan till den skolan var några busshållplatser kortare.

Mikael var i grunden lite lat. Så han klev av vid Svenska Dagbladets

hus och blev inskriven på JH, Journalisthögskolan. Han älskade sin tid på den skolan. Lagom blandning av teori och praktik. Alla lärare var kanske inte de bästa pedagogerna. Men kompisarna var desto roligare.

Många snackade om att JH var en högskola bara befolkad med kommunister som skulle störta samhället. Nej, det var det ingen i hans klass som kände igen. Sista terminen gick dock diskussionens vågor höga i ett specifikt ämne: hur skulle man få ett jobb när plugget var över? Att någon skulle välja bort ett jobb enbart för att det inte var politiskt korrekt var otänkbart. Skaffa bra erfarenheter så att CV:t byggdes på samt att hålla hyresvärden glad och kronofogden från dörren var de enda prioriteringarna.

Mikael hade tur. Efter examen fick han vikariat på ett par landsortstidningar i Mälardalen och sedan ett långt vikariat på Nyhetsbyrån för en föräldraledig kvinna, ett vikariat som övergick i en fast anställning.

– Mikael, det här funkar bra, eller hur? Vill du fortsätta här? var den enda frågan som ledde till fast jobb. Så enkelt var det aldrig numera i dagens medievärld.

Det naturliga blev därför att, efter två decennier i journalistiken, söka upp skolan för jobb som lärarvikarie. Någon formell utbildning hade han inte. Men hans kunskaper i samhällskunskap, där var det nog inte många som slog honom på fingrarna. Och intresset för ny arbetskraft var betydligt större på stadens gymnasieskolor än på nyhetsredaktionerna.

Han togs han emot med öppna armar, speciellt som sjukvikarie. Det innebar att han efter ett par månader hade besökt en stor del av huvudkommunens förorter för kortare inhopp på högstadier och gymnasier. Efter ett halvår, då ingen klagat på hans insatser vid katedern, fick han flera erbjudanden om terminslånga tjänster. Det rädde ingen brist på kolleger som var långtidssjukskrivna. Men Mikael tackade nej.

Han gillade att träffa elever, lära dem något, utmana deras vaknande politiska ställningstaganden och att få se ljuset då och då tändas i ett par unga ögon. Så länge han var korttidsvikarie kunde han ägna drygt 50 procent av sina arbetstid till det. Resten av tiden var han ordningsvakt,

förälder för vilsna elever samt administratör. En tjänst på terminsbasis skulle innebära att andelen ursprungligt lärarjobb förmodligen reducerades kraftigt. Denna andel skulle bli för liten för att Mikael skulle stå ut.

Att bli lärare, många år efter han valde att inte bli lärare, var ändå okej. Förutsättningen var att han fick jobba på sina villkor. Men det innebar förstås att månadsinkomsterna kunde variera kraftigt. Så ytterligare ett ben att stödja sig på behövdes.

Snabbt hittade han ett extraknäck som kunde fylla både på tid och plånbok när lärarjobben tröt. Hans gode vän Peter, också han sparkad och avdankad nyhetsjournalist, drev ett bolag som anordnade nostalgifester. Via gamla klasslistor bjöds jämnåriga in till fester med tidstypiska löpsedlar, tidstypisk musik förmedlad av duktiga discjockeys och frågesport med allmänna frågor som berörde de aktuella tidsperioderna. Samt rejält med dricka till bra priser.

Peter hade presenterat idén för Mikael efter en blöt kväll då de båda kamraterna arbetat sig uppför Götgatan från Medborgarplatsen till Slussen med ambitionen att besöka varje ölhak längs vägen. De hade påbörjat den expeditionen åtskilliga gånger, men aldrig lyckats gå i mål nere vid Södermalmstorg. Peter hade erbjudit Mikael delägarskap i det bolag han tänkte starta. Insatsen var ytterst rimlig då de fasta investeringarna i handelsbolaget var låga.

Mikael hade skrattande tackat nej och Peter hade istället fått sin dåvarande flickvän, Marie-Louise, att satsa slantar i företaget. Hon lämnade efter en tid både Peters villa och hans sängkammare. Dock inte hans företag. Skälen till att behålla sin 40-procentiga andel var inte så många för Marie-Louise. Det som fanns var begåvat med många nollor på ett bankkonto. Hon jobbade också i bolaget och gjorde det bra.

Det var absolut inget fel på Marie-Louise. Det var bara det att långa förhållanden och Peter, den kombinationen funkade aldrig. Även om Peter också var en sällsynt trevlig prick och Mikael allra bästa vän.

De nuvarande saldona och aktiviteten på Peters och Marie-Louises

bankkonton bevisade att Mikael hade gjort en allvarlig felbedömning den där blöta kvällen. Men Peter var en hygglig kille. Han gav Mikael jobbet att skriva quiz-frågorna anpassade till aktuella decennium och orten för festen. En ordentlig frågesport ingick i nostalgipaketet. Peters val av frågekonstruktör gjordes inte främst av medlidande eller allmän snällhet. Utan för att han inte kände någon som var bättre lämpad för jobbet än just Mikael.

Efter att ha suckat lite inför uppgiften att författa så stora mängder frågor, men väl medveten om att bankomaten inom en snar framtid skulle neka hans kort, tog sig Mikael an jobbet. Snart älskade han det. Snart började han förvandla all sin betydande allmänbildning till frågor med a, b och c-alternativ. Gästerna på festerna uppskattade hans frågor, det fick han åtskilliga bevis på.

Nostalgifesterna blev allt fler. De hölls snart över hela landet. Mikael jobbade på och byggde upp en rejäl bank med frågor. Mixen var viktig. Det tjtade Peter om hela tiden. Rena nyhetshändelser, typ flygolyckor; politiska nyheter, typ vem var partiledare vid en viss händelse; sport; film- teve- och musikkunskap; frågor om mode; kunskap på nördnivå; typ hur många liter vatten dricker en mjölkko per dygn, samt en krydda i varje quiz: något som handlade om sex. Den typen av fråga ställer i sin tur en pikant ny fråga: vågade festgästerna erkänna att de kunde svaret? Lite rodnad och hummande kan lyfta vilken fest som helst.

I konceptet ingick också en introtävling. Mikael valde ut 25 låtar som var populära när festdeltagarna var unga. De fick höra de första fem till tio sekunderna innan sången började. Sedan gällde det att gissa låttitel och artist. Det här momentet fungerade perfekt strax före midnatt då stämningen var som högst. Gästerna tjoade och skrek, sjöng med och slet sitt hår. För de kände så oerhört väl igen låten. För det var ju den sommaren de var på språkresa i Brighton! Men vad hette låten? Och vem hade sjungit in den?

Dessa intron skickades över som en spellista på Spotify till festens beställare och facit sändes på mejl. Hur lätt som helst, tack gode Gud för Spotify, tänkte Mikael.

Och så, fredagen den 24 maj 2019. Mikael hade duschat, tagit en liten whiskypinne och förberedde sig för en kväll med några gamla vänner också före detta journalister som alla upplevt kvällspressens glansdagar. Men som nu dessbättre slapp skriva om att någon i familjen Wahlgren talade ut om sina fotvårter, de bästa gratisprogrammen på internet eller hur man botade gasbildning i magen. Mötesplats för denna samling ganska ärrade och lätt överviktiga män var som vanligt Soldaten Svejks på Östgötagatan, Stockholms bästa ställe för alla som uppskattade den tjeckiska bryggarkonsten. En fredagskväll i maj var det många som erkände sig till den gruppen. Så det gällde att vara i tid.

Mikael avslutade quizen han jobbat med, mottagaren var en fest för 50-talister. Han gjorde allt till en pdf-fil och startade mejlprogrammet. Frågorna sändes aldrig till festsajten utan alltid direkt till den som beställt festen, i det här fallet en glad kvinna i Näsby Park som hette Mia Edgren. Hennes adress var *mia_edgren02@hotmail.com*. Mikael hade bråttom. Soldaten Svejks välskötta ölkrantar väntade på honom. Han var redan törstig. Så han sände pdf:en med alla frågorna till *mia_edgren@hotmail.com*.

Misstaget skulle förändra hans liv och flera andras. Till det bättre eller sämre? Det skulle ta en tid innan han kunde svara på den frågan. Nu var han lyckligt ovetande. Nu visste han bara att han skulle börja kvällen med en sval Bernard, Svejks kanske bästa öl. Killarna och tjejerna vid krogens ölkrantar fyllde glasen så där långsamt som man gör i riktiga ölländer. Proffsigt, men ibland innebar det en smärtsam väntan. Mikael stålsatte sig. För nu var det fredag, nu var det försommar, nu var det gamla polare. Då gällde öl.

2. Om att öppna fel mejl

För avdelningschef Mia Edgren avslutades fredagen den 24:e maj 2019 nästan lika dåligt som den börjat. Fast, vid senare eftertanke, kanske ändå inte riktigt så uselt. Redan vid halv nio på morgonen var det svagt och svalt kaffe samt torra frallor enbart med ost som gällde vid mötet för budgetuppföljning med stadsdelsdirektören. Allt kött, som smörgåsskinka eller leverpastej, var sedan tre månader bannlyst på förvaltningen. Ekologiskt och köttfritt var det som gällde. Men givetvis tre sorters mjölk – laktosfri komjök, sojamjök, havremjök.

Mia var chef för stadsdelens förskolor. När mötet började var hennes besked till direktören samma som vid de tre tidigare mötena. Brutalt uttryckt:

– Jag vet att vi måste skära ned. Men jag har inte en jävla aning om vad vi ska ta bort. Och när vi gör det, då kan väl för fan du som högsta chef tala om det för dem som drabbas?

Men Mia Edgren, 40, med få formella meriter för sitt jobb på socialförvaltningen i stadsdelen Farsta, sade inte så. Hennes nya och jättefina tvårummare på Reimersholme drogs med dryga räntor, amorteringar och föreningsavgifter. Hon hade blivit sparkad, eller i vredesmod lämnat, tillräckligt många jobb i sin karriär. Det här var hon faktiskt tvungen att behålla, åtminstone tills hon fick något bättre. Med minst samma lön. Hur hon skulle ordna något sådant var hon inte riktigt på det klara med.

Så Mias besked till den stressade stadsdelsdirektören med de blossande utslagen på den rödfnasiga halsen, var att hon arbetade med frågan, men att den krävde svåra överväganden. Fast hon skulle komma med ett förslag till nästa möte. Varpå hon svalde kaffet, en dryck som faktiskt lika gärna hade kunnat serveras som the.

Under tiden surrade dataprojektorn vidare och powerpoint efter

powerpoint syntes på väggen. Visst gav de bra översikt. Men Mia tyckte ändå illa om alla vackra och proffsiga digitala presentationer. Formen på dem blev nästan huvudsaken. Om problemet bara presenterades i snygga staplar, vackra färger och med pilar som rörde sig av sig själva, så var det på något vis till hälften löst.

Sådana presentationer fick stadsdelsdirektören att tillfälligt sluta klia sig på halsen, le lyckligt och försäkra sina undersåtar om att hon var så glad att få jobba med dem. För de var så strukturerade och så kreativa. Och så professionella.

Fast inte ett skit av problemen var lösta. Det fattades fortfarande pengar till de tjänster som behövdes, oavsett hur pilarna for omkring på den vita duken på väggen. Fortfarande måste någon dåligt betald och stressad pedagog på förskolan berätta för arga föräldrar att lille Fabians specialresurs måste dras in. Samt ljuga för föräldrarna och påstå att den nya lösningen skulle bli minst lika bra.

Ibland längtade Mia tillbaka till sina första skolår. Med vita tavlor på vilka det skrevs med filtpenna. Eller gröna tavlor som fylldes med text formad med vit krita. Då gick det inte att gömma sig bakom något vackert. Den som skrev fick ta ansvar för det som stod där. Och alla var tvungna att läsa. Speciellt om det stod "Låt stå" längst ned. Det skulle hindra städerskan från att suddas bort visdomsorden.

Fast det var nostalgi. Någon väg tillbaka fanns inte i den digitala världen. Hon insåg att hon ändå måste gå den där kursen i "presentationsteknik." Fast när skulle hon hinna det? Och var hon inte för gammal för att lära sig något svårt om datorer?

Sedan fortsatte dagen med rutinärenden i en sprängfylld mejlbox där oroliga och beslutssvaga medarbetare cc-ade, alltså sände kopior för kännedom till henne om i princip allt. Det verkade inte som de kunde måla om byrån hemma i sin hall utan att först kontakta henne. Hon hade så många gånger bett sina kolleger att använda cc-funktionen ytterst sparsamt. Framgången med denna önskan hade varit minimal. Många vill vara på den säkra sidan, alltså ha någon att skylla på om ett beslut gick åt helvete.

"Jag skickade faktiskt ett mejl till dig. Och du svarade inte. Så jag antog..."

Lunchen blev inte mycket roligare. En snabbt avklarad historia i

lunchrummet, som saknade fönster. Avocado, Keso och rivna morötter vid bordet med repig perstorpsplatta. Allt medan Carmen från ekonomivdelningen värmden någon gryta i mikron. En rätt som förmodligen innebar att rummet skulle dofta vitlök den närmaste timmen. Inte dofta. Stinka.

Mia tog sig tid att besöka gymmet i centrum under 45 effektiva minuter. Där svettas hon ut en del av bekymren på löpbandet. Ibland tyckte hon att lysrösljuset i gymmet, svettlukten och den vidriga rapmusikerna i högtalarna ändå var hennes vak i isen. En plats där syre kom in och hjärnan kunde tömmas, om än bara för en kort stund. Utan gymmet skulle hon nog inte klara av sitt jobb.

Därefter kom höjdaren på eftermiddagen: sammanträde rörande alla barn med särskilda behov. Alla som begävtas med diagnoser. Mia betvivlade inte att barnen och deras föräldrar hade problem. Men kunde alla lösas av socialförvaltningen i Farsta? Vad hände med personligt ansvar som förälder? Vad hände med ”vi får vänta och se”? Vad hände med att alla barn har olika egenskaper och begåvningar? De frågorna försvann. Frågorna förvandlades till krav. För alla ville få en diagnos på sitt barn. Då var stadsdelsförvaltningen i Farsta tvungen att ställa upp. Kraven specificerades på möte efter möte, i mejl efter mejl. Alltid tycktes det finnas något mer som förvaltningen borde ha gjort.

Mia tänkte ibland på att när hon var ung, då stod inte samhället i form av skola eller föräldrar direkt i kö för att stötta henne.

Första gången hon kände sig övergiven var på sin trettonde födelsedag. När morbror Stig inte kunde hålla fingrarna borta från hennes kropp, som då utvecklades i rasande fart. Hon vågade inte skälla ut morbror Stig, utan sprang arg och chockad ut från rummet. För Mia ville visa morbror Stig familjens nya hamster. Hon hade tänkt fråga honom om han ville klappa hamstern. Morbror Stig var betydligt mer intresserad av att klappa något annat. Dessutom ville morbror Stig väldigt gärna att Mia i sin tur skulle klappa något. Men inte handlade det om hamstern Brunte.

När hon lågt och stammande berättade allt för mamma och pappa

senare på kvällen, blev reaktionen inte den hon väntat sig. Både mamma och pappa mumlade något om att hon nog överdrev, att morbror Stig alltid gillat henne och att han ibland kunde bli lite väl fysisk. Visst var det så. Men det fick en blivande kvinna klara av. Så farligt var det väl inte. Hon var på väg att bli vuxen och det här var verkligheten.

Förresten, hade hon inte klätt sig onödigt utmanande idag? Den där T-shirten var väldigt tajt. Kanske borde mamma sagt något. Så delvis var det väl mammas fel. Sådant måste man tänka på som vuxen kvinna. Det måste Mia förstå. Så strängt taget var det som hänt, som inte var något alls, en liten nyttig läxa för henne. Nej, de behövde inte prata något mer om det här. Absolut inte ta upp det med morbror Stig. Han som bara hade sin syster som arvinge och ägde en väldig massa skog. Började förresten inte Aktuellt på teve om ett par minuter?

Mia rusade uppför trappan och slängde igen dörren till sitt flickrum i villan i Segeltorp. Hon var helt förvirrad och fattade absolut ingenting. Skulle morbror Stig få ta på henne på det viset? Det var hennes kropp. Och de delarna han tog på var väl inget som en gammal gubbe skulle få röra?

Ändå fick mamma och pappa det till att allt hade varit hennes fel. Men hon hade inte gjort något. Hur hon såg ut kunde väl inte hon hjälpa! Varför stod inte mamma och pappa på hennes sida? Utan försvarade den där äckliga gubben med de gula tänderna. När hon var liten ville han alltid att hon skulle sitta i hans knä. Även långt efter att hon blev så gammal att man inte satt i någons knä. Tydligen hade han rätt att göra så. Hon gillade heller aldrig de där kletiga slickepinnarna med kolasmak som han alltid gav henne.

Och mamma som aldrig tyckte något själv utan alltid lät pappa bestämma. Men nu hade hon tyckt en massa saker. Att det också var hennes eget fel. Fast hon hade inte heller gjort något! För en gångs skull var det pappa som jamsade med.

Hon bestämde medan tårarna tyst rann ned på den hopknycklade huvudkudden, att hon fan i mig skulle lämna sin vidriga familj så fort hon kunde. Den var det sista hon behövde. Fanns ingen anledning att stanna. Vem hade ställt upp för henne? Vem hade sett henne? Ingen. Hennes tid i högstadiet präglades av något som vänligt uttryckt kunde

kallas otålighet och oro. Mer frispråkiga lärare talade om en flicka som var en första klassens hoppjerka mellan olika linjer och skolor. Och som mycket sällan förgyllde lektioner med sin närvaro. När hon väl var på plats hamnade hon ofta på kollisionskurs med lärare och klasskamrater. Så det var inte så många som var överdrivet ledsna när hennes bänk stod tom ännu en dag.

Givetvis hade allt blivit mycket värre efter den mörka dagen i soprummet till Coop i Mälarhöjden. Den som det sedan aldrig pratades om hemma i den Edgrenska villan. Men som ändå förgiftade varenda dag. Naturligtvis djupfryste det relationerna mellan Mia och hennes föräldrar, men även förhållandet mellan föräldrarna. Även om mamman och pappan var övertygade om att de handlat rätt efter den mörka dagen, så slet Mias tysta men intensiva och ständiga hat på föräldrarna. Kanske mest på pappa, fast han var den som visade det minst. Hos honom gnagde förebräelser om att han kanske ändå svikit sin dotter. Men hur skulle han ha kunnat göra något annorlunda? Hos mamma gällde samma teman som under hela hennes liv: självömkan och total brist på initiativ. Att kritiskt granska sig själv låg inte för henne.

Betygen från tredje årskursen i Kärrtorps gymnasium blev ändå hyfsade för Mia. Hon hade hamnat på en flummig estetisk variant, där de flesta av hennes kamrater var ungefär lika struliga som hon själv var.

Men då fick hon en klassföreståndare och lärare i samhällskunskap som hette Göran. Han såg ut som en tönt. Plufsig och kort. Glest och fullt skägg. Dessutom hade han samma kavaj i manchester vareviga dag under de drygt två år han var Mias klassföreståndare. Kavajen åldrades inte med värdighet. Men Göran var den ende vuxne från hela hennes skoltid som hon inte bara respekterade utan faktiskt också gillade. För han såg henne och pratade med henne på ett vuxet sätt.

Efter bara en månad på Kärrtorps gymnasium var det dags för ett krismöte på grund av Mias lindrigt sagt bristande intresse för skolarbetet. Då frågade föräldrarna Göran om inte Mia kunde få gå om en klass. Så skulle hon kanske mogna. Göran skakade på huvudet.

– Det avråder jag bestämt ifrån. Jag har sett många vilsna tonårs-

flickor. Mia kan bli vad hon vill. Hon har alla resurser. Bara hon vill själv. Att gå om en årskurs är slöseri med hennes tid och med vår.

Mia hade aldrig hört någon vuxen prata så om henne. Ge henne beröm och samtidigt sätta tydliga krav. Se förbi hennes strul och protester, som var ganska barnsliga många gånger. Det visste Mia. Och hon skulle minsann visa dom. Göran hade dock sett hennes verkliga jag. Och trodde på det han såg.

Den kvällen bestämde sig Mia för att bevisa att hennes klassföreståndare Göran hade rätt. Så närvaron ökade betydligt och en och annan läxbok togs faktiskt också med hem.

Skolresultaten var hyfsade men inte översvallande i avgångsbetyget. Därefter antagning till socionomprogrammet i Umeå. Stockholms Universitet hade hon inte som alternativ. Avståndet mellan Västerbottens studentmetropol och huvudstaden är 64 mil. Det fick räcka. Studievealet gjorde Mia av två skäl. Det första var att hon var intresserad av människor och kanske främst av hur relationer kan gå snett inom familjer. Det andra var att en socionomexamen enligt syo-konsulten innebar en bra allmänbildning som kunde leda till olika jobb. Perfekt tyckte Mia. Hon tänkte inte ruttna på samma kontor hela livet.

Men utbildningen i Umeå blev för trist, och kamraterna för konstiga eftersom de satte märkliga politiska förtecken på allt. Förljuget, tyckte Mia. Förljugenhet var det värsta hon visste. Farbror Stig och hans äckliga händer fanns ständigt med bland hennes hjärnas synapser. Så hon lämnade campus i Umeå efter knappt fyra terminer av de sex som krävdes för examen. En kärlekssorg till följd av ett dödsfall spelade också in. Umeå var inte längre någon rolig stad. Då stack Mia. Att göra sig till och krusa var inget för henne.

Sedan blev det några år i Europa då hon inte alltid levde på ett sätt som uppskattades i föräldrahemmet. Men hon försörjde sig och fick många erfarenheter. En del bra, en del riktigt dåliga. Hon hade en naturlig fallenhet för språk och spanska är ett logiskt språk, med ganska enkla uttal och en grammatik som är lätt att begripa för den

som läst franska, vilket Mia gjort i tre år. Eller i alla fall varit inskri-
ven på tre årskurser.

Intensiva sociala kontakter i södra Spanien kombinerat med kvällsstudier gjorde att hon på mindre än ett halvår var väl kvalifi-
cerad för jobb i krogbranschen. Svenskor som var flitiga, plikttrogna
och vackra stod högt i kurs som arbetskraft i södra Europa. Därför
hade hon aldrig problem med ekonomin. Som dessutom stärktes av
att hon under alla år aldrig åkte hem till Sverige för att besöka sina
föräldrar eller sin övriga släkt.

Hon tog för sig av livet. På många plan. Ytterst sällan tog hon
någon större hänsyn till dem hon mötte på sin livsstig. Ännu färre
gångar tog hon hänsyn till sig själv. Två gånger släckte hon också
liv. Två aborter i tidigt skede blev det på måttligt trevliga kliniker.
Båda gångerna betalade männen som kunde ha blivit pappor, fast var
överlyckliga att inte bli det. För det där som hände med den läckra,
frigjorda svenskan, ja det var bara ett förargligt misstag. De var ju
ändå inte mer än män.

Däremot höll hon sig långt från droger, andra än cigaretter, alkohol
och kaffe. Hon hade sett tillräckligt många gå under i knarkträsket.
Det hade gett henne en vaccination som skulle räcka livet ut. Några
gångar hade hon provat, men de gav inte så mycket tyckte hon. Att
förlora kontrollen över sig själv var hennes mardröm.

Till sist blev hon ändå tvungen att åka hem. Livet hade börjat
snurra lite för snabbt därnere på spanska solkusten. Hårt och trist
jobb, många fester, mycket lek, många olagliga droger på partyn även
om hon inte nyttjade något själv. Klassföreståndaren Görans ord
hade hon inte glömt. Att hon kunde bli vad hon ville. Det kunde
bara inte vara det här hon ville. Ströjobb efter ströjobb på sunkiga
strandbarer? Där många barägare ville få ner henne i källaren för att
visa hur man bytte ölfat. Men där deras händer istället nästan alltid
hamnade på hennes kropp.

En dag fick hon nog. När hon väl bestämt sig gick det alltid fort.
Hon lämnade baren El Lobo på den soldränkta stranden i Estepona
i Andalusien utan att säga ett ord till den slemmige barägaren Felipe
och hans stackars fru Anita som han ständigt bedrog. Mia liftade i gry-

ningen, då luften ännu var sval, till flygplatsen i Malaga och använde en del av sitt sparkapital till en biljett till Arlanda.

Under drygt tio år i Sverige hade hon avverkat många arbetsplatser. Så småningom hamnade hon som barnskötare på en förskola i Gubbängen. Sedan fick hon ett vikariat som handläggare på förvaltningen. Hon fick det jobbet enbart på grund av sina fyra terminer i Umeå. Det blev sedan en fast tjänst. Och när hennes chef, 56 år gammal, avled av en hjärnblödning precis när hon satt sig ner för trefikat på kontoret, uppmanade Mias kolleger henne att söka det lediga jobbet.

De tyckte hon var mest lämpad. Dels för att hon jobbade hårdare och mer samvetsgrant än de flesta och dels för att hon inte hade familj. Då hade hon tid att vara chef, tyckte kollegerna. Mia både förbannade och var tacksam för chefsjobbet. Svängningarna i hennes inställning till sitt arbete var snabba och våldsamma. Lönen var okej. Kollegerna okej ibland. Arbetsuppgifterna ofta för byråkratiska och för trista.

Sent på fredagseftermiddagen den 24 maj 2019, precis då hon skulle lämna jobbet, såg hon ett meddelande i sin privata mejl. Till *mia_edgren@hotmail.com*. Mia öppnade det och såg att det innehöll ett quiz på 30 frågor. Mia förstod direkt att hon fått brevet av misstag, men slog sig ned på stolen eftersom hon älskade att kolla sin allmänbildning. Att kolla på Wikipedia, kom inte på fråga i det första skedet.

Hon fann välskrivna och intelligenta frågor, vissa lätta, vissa omöjliga att svara på utan att googla. Och så näst sista frågan. Om regissören Andrew Blake. Som hon faktiskt hade en liten relation till. Men vars verk hon hatade. Precis som alla andra porrfilmer. Han var kanske den minst dåliga av dessa kryp. Men det räckte verkligen inte långt. Varför skulle den här snubben som skickat mejlet förstöra en bra och välskrivna quiz med sådan skit?

Så kära nån. Vem var den här *mickeihagersten@outlook.com*? Mia bestämde sig för att ta reda på det. Därför drog hon iväg ett svar, stängde

datorn och gick hem. Som vanligt var hon sist kvar på kontoret. En sådan här fredag på försommaren skulle alla barn hämtas tidigare och många av hennes kolleger satt redan i bilköer på väg ut till skärgårdsöar och stugbyar. De gjorde det som kärnfamiljer gör en helg när försommaren är som vackrast. Själv hade hon ingen aning om hur hon skulle tillbringa helgen.

3. Men vad gör Andrew Blake för filmer?

Mikaels lördagsmorgon började segt. Huvudet värkte lätt, törsten var påtaglig och ett otrevligt sug fanns i magen. Det fanns det alltid efter en ölkväll som blivit så lång och gedigen som gårdagens. Soldaten Svejk hade levererat som de brukade. Sedan blev det fler Söderkrogar, vissa av dem med fatölsanläggningar som inte mätte bra. Det hade Mikael lärt sig känna igen. Och förstås hade de hamnat på Kvarnen till sist. För bullrigt, för dyrt och för mycket Hammarbyare var Mikaelns karakteristik av stället.

Strax efter midnatt lyssnade ingen på honom. Och han ville inte vara trist. Så visst blev det en öl där. Eller två. Några av killarna försvann efter en stund i en taxi, som de lovade skulle åka till ett ställe där det fanns erfarna damer ”som visste vad en man behöver” som Björne uttryckte det. Mikael tog tunnelbanan hem. De erfarna damerna fick klara sig utan honom.

Bästa botemedlet mot hur han nu mätte var en rejäl frukost, full av hälsovådligt fett och salt. Men statusen i kylskåpet hjälpte honom inte. En liten bit herrgårdsost, en nästan utklämd Kalles Kaviar och några gram kvar i Bregott-paketet. Varför hade han inte handlat igår? Det värsta var att det inte fanns något mat till Karlsson. Det var Mikaelns gråvita katt som han sammanbott med i åtta år. Karlsson var inte glad. Han satt vid sin tomma matskål, tittade uppfordrande på Mikael. Och gnällde ynkligt. Inga alternativ fanns. Expedition Coop fick inledas.

Två timmar senare mätte han och Karlsson betydligt bättre. Vädret var urtrist, regnet hängde i luften. Nog kunde Netflix erbjuda något. Då ringde telefonen. Det var Peter och han lät stressad.

– Fan Mikael, det blev tydligen en rejäl sväng för dig igår. Tydligen

så rejäl att du inte fick klar dina quiz. Men nu jävlar brinner det i knutarna. Det är 85 gäster och alla ska ha ett exemplar. Vet du vilken tid det tar att kopiera? Tjejen klättrar på väggarna.

Mikael fattade inget.

– Men jag skickade igår vid femtiden. Mejlet studsade inte. Bruden har självklart slarvat bort det. Jag får väl skicka igen. Jag gör det omedelbart. Inga problem.

Mikael öppnade sin Mac. Tre arga mejl från *mia.edgren02*. Innebörden gick inte att missförstå: Var i helvete är frågorna?

Och så ett mejl från *mia.edgren*. I ämnesraden stod bara ”Oj, det här blev visst fel”.

En snabb koll, nu funkade hjärncellerna igen. Han hade skickat till fel Mia. Glömt tillägget 02. Snabbt drog han iväg pdf:erna, den här gången till rätt Mia och med ett ursäkta och förklaring till förseningen. Sedan öppnade han mailet från *mia_edgren@hotmail.com*. Det var ganska kort:

”Antar att det finns fler med mitt vackra namn. Hoppas du skickar dina formulär till henne nu. Men frågorna var riktigt bra. Klarade 24 av 30 utan Google. Men varför frågan om Andrew Blake? Gillar du hans filmer, den sortens filmer? Det gör inte jag. Intressant område visst, men kanske inte att titta på när andra gör det. Men om du har fler bra quiz utan porr, får du gärna skicka dem till mej. Mia.”

Så en smiley som blinkade med ögat. Och en tumme upp

Mikael läste texten tre gånger. Karlsson hoppade upp på köksbordet och strök sig mot hans arm. Vad skulle han göra? Svara och tacka för hjälpen, var det naturliga. Men det där med Andrew Blake? Snacka porrfilm med en okänd donna? Grejen var att han inte hade en susning om vem Blake var.

För tre dagar sedan hade han aldrig hört namnet. Han hade hittat uppgiften om skaparen av ”världens vackraste porrfilmer” och ”sexfilmernas Helmut Newton”, på den typen av sida där uteslutande män diskuterade väsentligheter som svårigheterna med motorer med topplock i aliminium, bästa single malten och snyggaste Bond-brudarna genom tiderna. En typisk mancave helt enkelt. Därefter hade han gjort en fråga om Blake och några av hans filmer. Helmut Newton

var en av världens mest kända fotografer med lätt klädda kvinnor som motiv. Det visste han. Men Andrew Blake?

Det här krävde helt klart en promenad och lite tankeverksamhet innan han kunde svara. Enklast var förstås att bara tacka Mia Edgren för hjälpen och droppa det här med Blake. Men något fick honom att tveka. Det var något speciellt med sättet hon skrev. Dessutom vill han inte lämna efter sig ett intryck som någon älskare av porrfilm. För det var han inte. Faktum var att hans erfarenheter av sådana filmer var mycket begränsade.

Mikael drog på sig skinnjackan och satte kurs upp mot Hägerstensåsen. Han vågade inte passera stamkrogen Tre Vänner. Han visste att man inte ska bota baxsmälla med öl. Men han visste också att han ofta tillämpade regeln, ”men bara den här gången”. Det bästa var därför att undvika frestelsen och därmed dessvärre även en trevlig pratstund med Istvan. Nej, en stärkande promenad i lite majregn, det var det han behövde.

Den fräcka men läckra inviten från Mia, för visst var det en liten invit till fortsatt kontakt, fick Mikael att tänka på sitt eget för tillfället minst sagt torftiga kärleksliv. För fem år sedan hade hans andra fru, Britta, stormat ut ur hans lägenhet för att aldrig mer återvända. Mikael sörjde detta djupt. Sedan dess kunde hans sexuella äventyr räknas på ena handens fingrar. Det var heller inga möten han var särskilt nöjd med. Med största sannolikhet var hans partner i dessa möten inte heller överdrivet entusiastiska.

Alltför länge hade hans sexuella aktiviteter bestått av handarbete i duschen då han släppte ut sitt inre tryck. Då tänkte han förstås på Britta. Så trist och banalt var det. I sina mörka stunder undrade han om han helt enkelt legat med sin sista kvinna. Kanske var hela den delen av hans liv över. Fast han orkade aldrig tänka den tanken klart. Självklart borde han ta tag i den saken, istället för att ta tag i sin egen sak. Men det fick vänta. Han trodde att saknaden skulle läka ut av sig själv, innan han hittade någon ny. Att den skulle läka ut först då han hittade en ny kvinna var han inte inne på. Trots att en del goda kamrater försökt få honom att tänka i just de banorna.

Hans första fru Louise var mor till hans enda barn, 18-åriga Jenny. Fast Britta, hans andra fru, hade varit hans stora kärlek. Och var det nog fortfarande. Det var bara att erkänna. Men den främsta anledningen till att deras vägar skildes åt var den samma som för slutet med Louise. Långa kvällar och ibland nätter på Nyhetsbyrån. Plus en hel del helger. Ensamma kvällar hemma för en part stärker inte ett förhållande. Det vet alla som jobbar skift.

Med Louise blev upprottet på ett sätt odramatiskt. Hon meddelade en dag bara att hon inte tänkte ta hand om barnet själv. Vilket hon tvingades till när han jämt jobbade. Så när Jenny var tre år kom Mikael hem en gång efter ett sent kvällspass. Lägenheten var tom. På golvet i hallen, under brevlådan, låg dörrnycklarna. På köksbordet fanns en lapp.

”Har tagit tåget till Tranås. Bor hos mamma och pappa tills vidare. Här nedan hittar du bankkontot där du ska sätta in underhållet. Du behöver inte ringa/Louise.”

Så småningom hade det löst sig med skilsmässopapper och allt. På pappret hade han delad vårdnad av Jenny. För Mikael var skilsmässan inte så uppslitande som den kanske borde varit. Anledningen var nog att han egentligen kände att Louise inte var och inte kunde bli kvinnan i hans liv. Jenny var oplanerad, tillverkaren av preventivmedlet hade inte hållit det som utlovades. Louise gick helt upp i mammarollen, och hade tillsammans med sin mamma, som mer än ofta besökte Stockholm, stängt ut Mikael. Mor och dotter bestämde tidigt att Mikael var en oansvarig pappa. De behandlade honom därför som en sådan. Därför blev han en sådan. De släppte aldrig in honom.

Men han hade å andra sidan inte krävt att få komma in i Jennys och Louise värld. Därför begärde också Louise till en början att få hela vårdnaden. Fast då gick det för långt för Mikael, och då hade han också socialsvängen på sin sida. Dock inte i det första skedet. Sedan skulle de praktiska reglerna utformas. Något som inte oväntat gav upphov till mycket tjafs.

En gång för alla, det är långt till Tranås. Och svärmor var inte kul någonstans. Visst saknade han Louise och Jenny ganska ofta och ganska mycket, trots att den himlastormande kärleken inte fanns där.

Svärmodern saknade han inte en sekund. Men eventuella planer på att de tre skulle försöka igen fick tidigt skrotas. Louise fann snabbt en ny man, en oerhört frireligiös rörmokare. Han, Louise och Jenny byggde in sig i en stark kärnfamilj. Jenny kom på besök till Mikael ett par dagar över jul. Det var allt. Mikael skrev regelbundet brev till henne. Han fick aldrig några svar.

Mikael insåg att han aldrig borde ha accepterat hur hans och Jennys förhållande utvecklades. Men det hade han gjort. Det var en av sorgerna i hans liv. Hans hopp var att Jenny som vuxen skulle ta sig ur den frireligiösa kokongen och ta tillbaka all tid med sin pappa, den som de hade förlorat. Mikael visste hur fåfång den förhoppningen var. Han hade fuckat upp. Så enkelt och så jobbigt var det.

Två år efter skilsmässan från Louise hamnade han bredvid Britta i en restaurangvagn med destination Kiruna. Han skulle upp och fjällvandrade. Hon slog sig ned vid hans bord och naglade fast sina pepparkaksbruna ögon i Mikael. Då slog hon sig ned en gång till. Som en bomb i Mikael's skalle. Kärleken var omedelbart överväldigande och villkorlös från hans sida. Upptakten till att de började prata med varandra var dock en annan, nämligen att hon spillde ut en stor del av ett glas rött vin över Mikael's dyra och nyligen inköpta Fjällrävenbyxor. Det var faktiskt inte Brittans fel. Utan berodde på en jättedålig växel vid norra utfarten från Bollnäs. Sovvagnståget krängde våldsamt och vinet flödade över.

Efter den dagen var Mikael alltid lite kluven när folk klagade över dåligt järnvägsunderhåll. Inget dåligt som inte har något gott med sig. Fast fläcken på byxorna försvann aldrig. Mikael var glad för det. Han fick lite av mötets första lyckorus varje gång han såg det missfärgade gröna tyget i de byxorna.

Den omedelbara kärleken var en realitet även från hennes sida. För tre veckor efter träffen i den skramliga restaurangvagnen flyttade hon in hos honom på Vattenledningsvägen. Tidigare hade hon bara bott tillfälligt, sade hon lite svävande. Bagaget hon hade med sig var också minimalt. Hon berättade genast och utan omsvep att hon inte kunde bli mamma. Viktiga delar i hennes inre hade blivit kirurgiskt

avlägsnade innan hon ens var 20. Hon berättade inte vad eller varför. Mikael frågade inte mer. Var glad att han redan hade en dotter. Som han skulle börja träffa mer regelbundet. Så snart som möjligt, visst var det så.

Britta var frilansande kläddesigner och hyfsat framgångsrik. Hon jobbade mycket hemifrån. När hon stängde ner datorn och lade undan skraddarsax, tygrullar och knappnålar sent på eftermiddagen ville hon äta middag, diskutera livet och umgås med sin man. Det blev inte fallet särskilt ofta.

Deras skilda arbetstider blev något som tyngde deras äktenskap. Utöver detta hade de egentligen bara en ständig konfliktyta. Mikael hatade att handla. Skivbutiker och antikvariat undantagna. Men hans övriga kontakter med detaljhandeln inskränkte sig till Coop på Svandammsvägen. Plus några årliga besök i en H&M-butik när kalsingarna tagit slut eller det blivit håll på jeansen.

För Britta gällde 80-procentsregeln. Det vill säga hamnade hon i ett shoppingcentrum, så måste 80 procent av butikerna besökas. Varorna måste lyftas och synas. Allt med tyg måste gnuggas mellan fingrar. Allt som kunde sättas på en fot måste prövas. Dessutom, sökandet efter något klädesplagg betydde ofta att utbudet i ett tiotal butiker behövde kontrolleras. Sedan gjordes det faktiska inköpet ofta i den affär som först besöktes. Ändå hade hon enligt egen utsago aldrig något att sätta på sig.

Mikael tog ofta en kaffe på någon av anläggningens fik under tiden. Han hatade att följa med. Å andra sidan hade han hunnit läsa otaliga bra artiklar i tidningar eller i sin telefon under dessa besök i shoppingtemplen.

Men hade han haft en hyfsad timpenning för all denna väntetid, plus avtalsenlig ersättning för helger och kvällstid, då hade han kunnat göra ordentliga insättningar på sin pensionsförsäkring.

Många kvälls- och nattskift omöjliggjorde mycket normal äktenskaplig samvaro. Så för fem år sedan fick Britta ständiga strul med datorn och den mycket speciella skrivare hon behövde till sitt jobb. Mikael var måttligt datorkunnig, så han kunde inte fixa det. Till sist återstod bara att kalla hem en kille, som via sin hemsida lovade att

han kunde lösa alla mjukvaruproblem på två timmar. Tog det längre tid debiterade han ändå bara två timmar.

Det var så mjukvarukonsulten Toni kom in i Brittias liv. Datorproblemen löste han snabbt. Det faktum att han också omedelbart flyttade in i Brittias hjärta blev ett nytt och större problem. För Mikael. Inte för Britta och Toni. De fick också stora möjligheter att fördjupa sin relation medan Mikael jagade nyheter. Kväll efter kväll.

Mikael förstod efteråt att Britta tröttnat på deras liv. Kanske snarast på det liv Mikael levde. Vad som gjorde honom mest besviken var dock att hon inte direkt berättade om sin otrohet med Toni. Istället var det Mikael som upptäckte den av en slump.

En lördag skulle Britta in till stan för ett möte med en viktig kund från England. I hastigheten glömde hon sin mobiltelefon. Så småningom märkte Mikael att telefonen i snabb takt fick ett par sms. Därefter ringde det i den. Mikael trodde det var Britta som i lätt desperation lånat en telefon i jakten på sin egen, så han svarade. Men fick bara en harkling i örat och så bröts samtalet. Uppringaren, som fanns i telefonens kontaktlista, hette bara "T".

Något i situationen väckte en misstanke. Mikael och Britta hade stor respekt för varandras privatliv, så de hade aldrig uppgett inloggningen till sina respektive telefoner. Men Britta talade alltid om sin bordercollie Nillan, som varit hennes bästa vän under en ganska mörk tonårstid. Så Mikael skrev in den älskade jyckens namn i inloggningen i mejlprogrammet. Pang. Klart som korvspad. Han var inne. Och sedan, både i sms och mejl rullades hela historien upp. För Mikael var det som om taket rasade in. Det här hade han inte sett komma. Det var han och Britta, lite problem finns väl i alla relationer.

Det bästa man kan göra när man är stressad och upprörd är att agera väldigt långsamt. Mikael stängde Brittias telefon, lade en lapp på bordet där han berättade att han måste träffa sin polare Peter, som akut behövde hjälp med en grej.

Peter var i garaget i villan i Mälarhöjden och skruvade som vanligt på sin Mustang -68 Cabriolet. Röd Metallic med V8:an på 289 kubiktum. När en av hans bästa vänner, Mikael, plötsligt stod där på cementgolvet och hulkande pratade osammanhängande medan tårarna rann,

förstod Peter genast att skiftnyckeln och bladmättet gjort sitt den här eftermiddagen. Han sade inget, torkade bara av händerna med trassel, ledde varsamt upp sin vän till övervåningen och plockade fram single maltwhiskyn och två glas.

I takt med att nivån i flaskan sjönk nådde de två goda kamraterna en lösning. Problemet, som Britta ofta påtalat var Mikaelns arbetstider. Skulle han rädda förhållandet fick han lösa den knuten.

En månad tidigare hade Mikael fått veta att en tjänst som presssekreterare på SKR, Sveriges Kommuner och Regioner snart var ledig. Chefen var en gammal kompis. Jobbet var säkert tristare än hans nuvarande men bättre betalt. På måndag skulle han söka det. Att jobba 8.30-17, måndag-fredag. Bättre present kunde han inte ge Britta. För det här med konsulten var förstås bara en protest, ett rop på hjälp. Självklart var det så.

Under en långpromenad med Britta på Drottningholm dagen efter sade Mikael att nu skulle han prata ganska länge. Och hon fick vara tyst tills han var klar. De strosade i lugn takt genom den vackra parken. Han berättade att han upptäckt allt och han förstod att han svikit henne genom all sin frånvaro, trots att hon var kvinnan i hans liv. Men nu skulle han definitivt ändra sig. För det var henne han älskade. Nu skulle det bli jobb med kontorstider och bättre betalt. Kanske kunde de till och med bli lite nykära igen. Britta grät. Men sade inget. Så Mikael lade armen om hennes axlar och sade lite retoriskt.

– Allt det här gör jag får att vi ska få det bra. Så, nu får du välja mellan mig och den där Toni.

Svaret var lågt, men kom snabbt.

– Jag väljer Toni.

På måndagen stod mjukvarukonsulten ute på Vattenledningsvägen med en liten lastbil hyrd på OKQ8 i Västberga. Med bara ett lass och lite kånkande på någon timme var Britta puts väck ur hans liv. Och med det ett förhållande med en kvinna som Mikael älskat i över ett decennium. En kvinna som han hade velat åldras med.

Sedan dess hade kärlekslivet varit en ökenvandring. För drygt ett år sedan tändes en liten låga av hopp. Via en kompis kompis fick han

veta att mjukvarukonsulten nu hade valt en annan dam att konsultas hos. Mikael drog iväg ett mess till Britta, där han berättade att han visste vad som hänt. Och kunde de inte träffas på Tre Vänner igen för en mysig middag och minnas lite tillsammans? Inga krav. Däremot en massa dolda förhoppningar om yviga diskussioner och långa middagar. Att få somna tätt intill henne. Samt att på morgonen, då hon fortfarande sov tungt, få stryka bort en fuktig lock ur hennes panna. Hon svettades alltid så mycket då hon sov.

Dessutom var han hemma på dagarna. Mycket mer än han önskade. Kanske skulle de slita för mycket på varandra då? Men det fanns gott om små affärslokaler i grannskapet. Kanske kunde han hyra någon åt henne. Så dyrt kunde det väl inte vara.

Svaret kom inom 15 minuter.

"No way. Du och jag är historia. Vi får gå vidare på egen hand. Lycka till."

Klara besked.

Och så nu. Den här porrhatar-Mia. Kanske tokfeminist. Några sådana hade han träffat på krogen och på fester. Mycket diskussion, men det var sällan det slutat särskilt bra. Dejtat någon sådan hade han aldrig gjort. Hur skulle han tackla det om hon drog igång med en sådan svada direkt?

Mikael hade nått torget på Hägerstensåsen. Han gick in på fiket Gården vid Sparbanksvägen och beställde kaffe och leverpastejsmörgås. Utanför fönstret fortsatte det att dugga. Han tog upp telefonen och läste Mias mejl igen. Han kom fram till att han skulle ångra om han inte svarade något småfräckt tillbaka. Livet var inte till för att missa chanser. Det hade han gjort tillräckligt många gånger.

Mackan var helt okej och han fyllde på med en rejäl påtår. Han skulle svara först i morgon. Innan dess var han tvungen att kolla upp den där snubben Blakes filmer. Tänk om det var värsta våldsporren. Och Mia stämplade honom som pervers, satte fast honom med handbojor vid en sängstolpe, filmade allt, slängde ut nyckeln genom fönstret och sedan reste på enkelbiljett till Ulan Bator i Mongoliet. Här krävdes bakgrundsfakta. Det var helt klart nödvändigt.

4. Kommer han svara?

Hemma i lägenheten på Reimersholme kände Mia en viss tomhet och samtidigt oro i kroppen. Hon hade ingen aning om hur hon skulle fortsätta fredagskvällen. Hon öppnade ett fönster i vardagsrummet då hon kom in, hon älskade frisk luft, fixade med krukväxterna och diskade upp porslinet efter frukosten. Hungrig var hon inte. En tallrik grekisk yoghurt med Fredrik Pauluns müsli samt en skiva danskt rågbröd med mager ost fick räcka.

Goda vännen Ingela hade messat och sagt att tjejtänget skulle gå ut och ta ett glas vin. Kanske kolla lite nere på Engelen senare på kvällen. Lite musik och dans nere i källaren. Bara för gamla tiders skull. Men Mia var inte så tänd på att hänga med. Många som gick på det klassiska raggstället var yngre än hon. En del var helt klart trevliga. Men de var liksom ändå fel. Yesterdays news. Stilen och krogen var passé. Alla var för mycket stamgäster. Har man raggat på samma krog i 15 år men aldrig fått riktigt napp, då är det något som är fel på personen. Det fanns lite loserstämpel över det stället. Mia kände sig ibland som en loser. Då bör man undvika den typen av etablissemang.

Återstod att slå på datorn och ge sig ut på någon av de två dejtning-sajter hon var med på. Fast nej, det var rätt intellektuellt ansträngande. Man måste framstå som skärpt själv och samtidigt genomskåda alla töntar och dårar som hängde på. Många män var på jakt på de savannerna. Det var lätt att känna sig som ett villebråd. Efter en ansträngande arbetsvecka blev den uppgiften övermäktig.

Ett tredje alternativ var ett stort glas vitt och ett långt bad. Tack Gode Gud för att badkaret var kvar i lägenheten. Doftljus och svala krämer. Och sedan bokstavligt ta hand om sig själv. Mia skämdes

inte för den utvägen. Hon hade tydliga drifter och hon kände ofta påtagligt att kroppen behövde nollställas. Då gjorde hon det. Slutna ögon, fantasier, flinka fingrar. Det hade Mia aldrig haft problem med.

Osäker på sitt val av aktivitet för kvällen började hon med det vita vinet. Det var aldrig fel. Hon tänkte lite skamsset på svaret på det felsända mejlet. Hade hon varit för spontan? Kanske var det en däre som skickat quizen? Var han en sexgalning? En porrfanatiker? Fast han kunde knappast nå henne personligen via bara mejladressen. Visst fanns hon på Facebook. Men hennes sida var inte öppen och det fanns flera med hennes namn.

Nej, det var nog ingen fara. Men vem var han? Hans adress var ändå lättare att spåra än hennes: mickeihagersten. Massvis med män som hette Mikael bodde i Hägersten. Det var en stor förort. Innehållet på frågorna tydde på en man som levte flera decennier på 1900-talet. Fast ingen som var lastgammal kallade väl sig för Micke.

Nåja, det fick hon kanske veta. Om han svarade. Gjorde han det var han i alla fall modig. Många män skulle nog bli rädda och kanske för en invit som samtidigt klassade dem som porrälskare. Fast var det en invit? Jo, det var det nog. Ett hallå ”där är du ju”. Till en man med mod. Samt med humor och kanske även riktigt sexuell aptit. Tre saker som Mia gillade skarpt.

Hon bestämde sig för att välja det fjärde alternativet för kvällen. Ett par avsnitt av Netflixserien ”The Affair”. Och sedan tidig sänggång. ”The Affair” handlade inte om så mycket. En banal otrohetsaffär och en bilolycka. Men skådespelarna var bra och serien ångade av åtrå och andra starka mänskliga känslor. Författarna hade fått ihop det bra. Kvinnliga huvudpersonen Alison var helt osannolik samtidigt som hon var så verklig och man levde med i alla hennes bekymmer och svarta minnen. Det var väldigt bra teve. HBO och Netflix var otvivelaktigt bra.

Mia tänkte att det var konstigt att hon aldrig fått ett förhållande att vara särskilt länge. Men män hade inte saknats i hennes liv. Under hennes luffarår i Europa var det förhållanden med många män, och även en och annan kvinna. Hon hade därför valt att inte ägna någon kraft åt att minnas allt det från den tiden. Allt som hon gjort då var

hon inte stolt över. Någon hade sagt att ordet erfarenhet bara var en omskrivning för misstag som analyserats hjälpligt. Mia hade inga invändningar mot det definitionen. Så visst, hon var en erfaren kvinna.

Sedan hon kom hem till Sverige hade det också varit en del relationer. För att få män intresserade hade aldrig varit hennes problem. Nästan tvärtom. Men att få rätt män intresserade och att få dem att stanna? Många av de män Mia kanske ångrade att hon träffat var efterhängsna. De hade svårt att förstå innebörden i ”nej tack”. De få män hon inte ångrade att hon träffat stannade sällan länge.

Mia var det som i gamla pilsnerfilmer kallades mycket kurvig. Det kunde hon inte dölja, nästan oavsett vad hon satte på sig. Hon drog till sig männens blickar och dessvärre även en hel del ovälkomna manliga händer. Morbror Stig hade varit den första, men sannerligen inte den sista. Det var absolut inget fel på hennes ansikte, mörkt vågigt hår, bruna mandelformade ögon, välformad mun och jämna tänder. Ingen fotomodell, men hon hade helt klart ett tilldragande utseende. Fast på krogen och på badstränderna ägnade männen i princip hela sitt intresse till allt under hennes haka. Det fick hon ständigt bevis på. Ibland var män mer än lovligt korkade och enkel-spåriga. Hennes val av klädsel inför en utekväll bestämde helt hur aftonen skulle bli. Det hade hon lärt sig tidigt.

Den förste man hon hade ett längre förhållande med efter att hon återvänt till Sverige, var styckmästaren Tommy. Han var dock en första klassens skitstövel. Den som gjort en lista över allt det skämmiga med metoo-männen kunde bocka av alla punkter när Tommy kom på tal. Så här efteråt kunde hon inte fatta att hon blev ihop med honom och framförallt inte hur hon stod ut i sex månader. Kanske vill hon snabbt ha en biljett in i parrelationernas Sverige. Och Tommy med sitt snygga utseende, för det hade han, kom då väl till pass.

Han fällde en kommentar hon aldrig skulle glömma. Det var i baksätet på en taxi på väg hem efter en sen fest. Tommy hade sin vana trogen druckit alldeles för mycket och blev som vanligt vidrigt fyllekåt. Hans fortsatta amorösa prestationer sådana kvällar kunde sammanfattas med: mycket snack, lite verkstad. Men vid ett rödljus

på Sveavägen tryckte han brutalt upp sin hand mellan hennes lår och stönade, med munnen full av saliv, in i hennes öra.

– Ja, Mia, en sak ska du veta. Kanske har du lite för många kilon. Men vartenda ett av dem sitter fan i mig på de rätta ställena. Det är vi många som tycker.

Mia suckade djupt och tryckte bort hans spritdoftande ansikte och hans ivrigt sökande hand. Efteråt kom hon på att det var den enda komplimang han gav henne under ett halvår.

Nej, någon gentleman var inte styckmästaren från Kälvesta. Men minnet av honom var ändå gott. På grund av deras uppbrott. De hade tagit en sista-minuten-resa till Rhodos. Orsaken till att Mia beställt resan var något oklar för henne. Kanske trodde hon att de skulle kunna rädda sitt förhållande, alternativt skulle resan bli testen på om karln gick att ha i möblerade rum. På den senare frågan fick Mia snabbt ett tydligt svar. Det var nej.

Tommy var värre än vanligt. Ständigt törstig, helt pank och oerhört fräck och påflugen på de kvinnliga reseledarna. Vid ett tillfälle råkade han i slagsmål med en stackars busschaufför. Mia hade aldrig tidigare skämts så mycket som den eftermiddagen.

Efter tre dagar steg Mia tidigt ur hotellsängen. Tommy snarkade tungt efter att ha spytt ur sig sin fylla vid tretiden på morgonen. Mia följde med en turistbuss tillhörande ett annat resebolag till flygplatsen. Reseledaren muttrade över den liftande fripassageraren, men Mia drog en vals om sjuka föräldrar hemma i Sverige. Ute på flygplatsen köpte hon för dyra pengar en reguljär biljett till Stockholm. Den kostade mer än en vecka med frukost på den grekiska turistön. Biljetten var värd vartenda öre.

På planet upptäckte hon något som var väldigt förargligt. Hon hade Tommys pass i sin väska. Pank var han också. Men maskinen taxade redan ut mot startbanan. Inget att göra. Han fick väl lösa det med sin stora charm.

Det är lite skumt att gå omkring med en annan persons pass när man ska gå igenom tullen. Kan medföra besvärliga frågor. Mia tog inga risker. Så hon dumpade hans pass på planets toalett. Det hamnade i en papperskorg där hon grävde ner det långt under använda pappers-

handdukar. Hon hörde aldrig av Tommy igen. Han hade fattat att han var körd.

En man till hade gett henne en liknande, fast mycket vackrare komplimang. Mia gick ut i köket och vred på kranen till boxen med vitt Lindemans och fyllde på glaset innan hon lät färden i minnets land fortsätta. Att tänka på Erik gjorde alltid lite ont. Bitterljuvt och ont.

Det var väl ändå de två som det skulle ha blivit. Det var Erik och Mia som gråhåriga tillsammans skulle ha vandrat hand i hand upp till landsvägen vid sitt sommarställe för att möta barnbarnen som kommit med bussen. Med kanelbullarna just uttagna ur ugnen. Och med daggmaskarna till barnbarnens metspön redan i en glasburk. Om hon bara kunnat hålla inne med sin förbannade kaxighet för en gångs skull kanske det hade kunnat bli så.

Hon träffade Erik några år efter att hon lämnat den passlöse Tommy på Rhodos. Erik var elektriker och jobbade i Mias tvättstuga. Mia var superstressad en morgon då hon hade tvättid. Snabbt erbjöd sig Erik att tömma hennes maskin och stoppa allt i torktumlaren medan Mia gjorde det där viktiga ärendet. Tvättstugan är inte världens mest romantiska ställe för en seriös flört. Men det funkade.

Ljuv musik uppstod på rekordtid. Hon tackade honom för att han tagit hand om hennes 60 grader utan förtvätt genom att bjuda på fika två dagar senare hemma hos henne. Han arbetade då fortfarande med någon installation nere i källaren. Mia hade tagit ut två semesterdagar för att fixa en del. Så hon hade tid för en kaffe med dopp. Faktiskt blev det aldrig någon påtår. Istället hamnade de i dubbelsängen. För Mia och Erik var den utvecklingen den enda logiska. Termen "det slog gnistor direkt" måste ha uppfunnits för just dem och deras första riktiga möte. Det var den största omedelbara fysiska attraktion för en man hon upplevt. Då fann Mia Edgren ingen som helst anledning till att vänta en sekund längre än nödvändigt.

Erik var lång, stor och stark. Men på något märkligt sätt lite feminin med sitt stora intresse för konst, musik och litteratur, sin händighet vid spisen och sin allmänna sinnlighet. Han var inte religiös, men kryddade ständigt sitt språk med referenser till Bibeln och vad Gud kunde ha